

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Folkethinget. N° 144.

Ottende Session.

41de Møde.

Fredagen den 30te Januar.

(Forts.)

Monrad (fortsat): Men jeg spørger, og det er egentlig Hovedspørgsmaalet i Sagen, isald lignende Tilfælde igjen indtræde for os, dersom vi atter engang i Aarenes Løb skulde blive nødte til at vælge en offentlig Anklager, troe da de Herrer, at de vilde have lettet sig Valget, naar man har seet, at et Forslag som det her fremsatte forkastes, saa at den offentlige Anklager istedet for at faae det, som var tilstgjet ved Forslaget, ikke faaer Noget, men at hans Færd derimod bliver gjort til Gjenstand for en saadan Kritik, som her er bleven den tildeed. Jeg er overbevist om, at de, som see paa Folkethingets Lary, de, som overveie, at det ingenlunde er Noget, som er let, at faae en offentlig Anklager, som man er tjent med, ikke ville billige denne Fremgangsmaade. Folkethinget havde, da Rigsretsagen blev reist, ingenlunde noget stort Valg; der var ingenlunde nogen stor Concurrence om at faae den Ære at blive offentlig Anklager og vise sin Samstemning med Befolkningens Stemning; og derfor troer jeg heller ikke, at den foreslaaede Sum kan ansees som nogen stor Belønning for den Vedkommende. De Herrer, der kjende Sagen, vide, at der var megen liden Sagen om at faae denne Post, at det derimod var Folkethinget, der maatte søge om at faae Noget til at overtage den. Saaledes forholdes Sagen sig, og det er paa Grund heraf, at vi have foreslaaet dette Beløb, ikke just

fordi jeg troer, at den Mand, hvorum her er Tale, vilde lægge stor Vægt paa, om han fik dette Tillæg eller ikke. En Gave, sammensfudt af 30 Rd. fra hver af de ærede Medlemmer, troer jeg sandelig ikke, at han vilde tage imod. Det var, som sagt, meget vanskeligt for os at finde en Mand, der vilde paatage sig det Hverv at være offentlig Anklager, netop fordi han ved dette Hverv kom til at staae i en særegen Stilling, idet han skulde træde op imod Magthaverne og imod hele den Indflydelse og Støtte, som disse havde i de høiere stillende og formaerende Samsundsclasser; — og den Betænkelse, som en Sagfører har med Hensyn til at træde op imod store og mægtige Samsundsclasser, der raade over Meget, den kjende vi netop fra den Tid, da vi skulde gjøre Valget. Vi have henvendt os til flere, men der blev givet os et bestemt Nei; naar jeg siger: henvendt, saa mener jeg naturligtvis dermed, at vi forespurgte underhaanden. Jeg er derfor af den Formening, at det vilde være aldeles rigtigt at tilstaae den Vedkommende dette Honorar. Det kan gjerne være, at Honoraret er noget rigeligt; men vi have jo ikke kunnet have nogen bestemt Mening om, hvorledes man skulde salarere et saadant Arbejde — de, der kjende dertil, synes ikke, at Summen er for høi — men det forekommer mig, at vi, ved at gaae ind herpaa, ville gjøre det muligt for os, paa en lettere Maade, at faae en offentlig Anklager, dersom vi engang i Tiden skulde trænge dertil — jeg haaber, at det vil være lang Tid, inden vi trænge dertil. Vi kunne da gjøre os Haab om at faae et større Valg, naar det ved denne Leilighed nu blev klart, at den, der modtog en saadan Post, vilde finde Paastjonnelse fra